

LIИИ.

Сички кѣщни и роднини
За свадбѣ ся готвѣтъ :
Кроѣтъ дари прибѣлени,
И ризи дошивѣтъ.
Никой незнай що ся случи :

Ненчо зе да крѣе.
Дешка глѣда и ся мѣчи :
За него милѣе.

Два мѣси ся минувахъ,
А той по злѣ става,
А кѣщни-тѣ почаквахъ,
Дано да уздравя.

Ненчо болѣй и исѣхва,
А Дешка извѣнча ;
Кой, що знай, цѣръ имъ дава,
Нѣ ни ся помага.

Единъ вечеръ, по вечерѣхъ,
Въ дѣдови Златевѣ,

Сѣди Дешка край постели
Ненчу при възглави.

— „ Изѣди мя, мени, Добри :

„ Моста мя прибира —

„ Нѣма цѣра да мя изцѣри :

„ Дешке ще ся умира.....

Горка Деша, колко бѣше

Повянала и блѣдна,

Кѣто листо треперѣше

Върху Ненча падна.....

Обгърнахъ ся двама живи —

Ни ся раздѣлихъ —

Пуснахъ ся, нѣ вещь — мрътви,

И нищо не щѣхъ.

Разплака ся цѣло село :

Сѣкій за тѣхъ плака.

Що за свадбѣ бѣ стѣкмено,

На смърть са раздади.